

Tělo jako „nám nejbližší příroda“, jak říká T.Rozsak, je naší bezprostředním součástí, stejně jako součástí světa a přírody. Tato práce se proto věnovala především těm aspektům tělesnosti, které se týkají různých pohledů na tělo a tělesnost ve vztahové síti bytí. Zaměřovala se rovněž na tělo v jeho proměnlivosti, dynamičnosti a potenciální ovlivnitelnosti/manipulovatelnosti představami lidských společností. Chápání těla v těchto aspektech nás může přivést k několikrát zmíněné myšlence, že pokud nám jde o změnu ekologického myšlení a změnu přístupu k přírodě, není možné, abychom se vyhnuli zkoumání našeho osobního i společenského vztahu k tělu.

Toto zkoumání považuji za zvlášť významné v kontextu humanitních věd, které se vyznačuje jistou tendencí k oblibě abstraktního myšlení a odtělesněnému duchovnímu světu. S tím je spjato upozadování významu empirické zkušenosti a všeobecně, ve vědeckém akademickém prostředí, „vyzávorkování“ emocionality a přirozené smyslové zkušenosti. Současná akademická věda, ovlivňující myšlení současných lidí, se vysmýkává z různých pastí moderního i postmoderního západního myšlení a nebezpečně našlapuje na další.

Jednou z největších je „past objektivního myšlení“ novověké akademické vědy. Ve snaze o objektivní a tedy co nejpřesnější obecný popis zkoumaného, který by byl distancovaný od subjektivity osobnosti zkoumajícího, ztratila věda vědomý kontakt s životem. Jak už bylo řečeno, po staletí existuje tradice vědeckého zkoumání, která si kontakt s životem uchovává, jelikož si uvědomuje vzájemnou provázanost zkoumaného a zkoumajícího. Zkoumání tělesnosti se bez sledování této inspirace neobejde. Již víc než století upozorňují vědci, a obzvlášť ti, kteří se pohybují na hranici mezi přírodní a humanitní vědou, na nezbytnost návratu vědy k přirozené skutečnosti a ocenění smyslovému poznání.